

тва "Класификация", т.е. за учениците от класа се изготвя списък, в който те се подреждат по успех, като се започва с превъзходните. Тук като имена фигурират Ф. Христич и Д. Димич.

Интересен е по-нататъшният образователен път и държавно-политическата кариера на двамата даровити български ученици Филип Христич и Данаил Данич, проявили изключителен интелект, трудолюбие и успех на ученическата скамейка.

Филип Христич завършва "с превъзходство" военната академия в Пожаревац. През 1841 г. той е изпратен от сръбското правителство да следва право във Виена и Париж, завръща се като доктор по право. Назначен е на държавна служба. В края на управлението на княз Александър Караджорджевич е комисар при постоянната Дунавска комисия и член на Съвета. При княз Милош е негов личен секретар. По време на първото управление на княз Михаил, създадено в края на 1860 г., е княжески представител и министър на външните работи; през 1861 г. се връща в Съвета. След бомбардирането на Белград е изпратен в Лондон, за да информира английското обществено мнение за националните искания на Сърбия. През 1871 г. е представител на Сърбия в Цариград. За времето 1873 - 1874 г. е министър на просветата. През 1877 г. е делегат на Сърбия за сключване на мира с Турция. 1878 - 1883 г. е посланик в Цариград, Беч (Виена) и Лондон. От 1885 до 1889 г. е първи гувернер на Народната банка на Кралство Сърбия.

Данаил Данич също завършва военна академия. Следва в чужбина, заедно с първите сръбски стипендианти в чуждестранни университети. През 1873 г. е член на Държавния съвет.

През учебната 1837 - 1838 г. в Крагуевачката гимназия учат още трима българи, които по всяка вероятност са също деца на български преселници в Сърбия. Това са Иван Стоянов (Йоан Стоянович), 20-годишен, роден в Търново, без родители, който поради възрастта си е "доброволен слушател", Стоян Ангелов (Стоян Анджелкович), 15-годишен, от Пазарджик, бащата на когото е "дюлгерин" и Иван Костов (Йован Костич) от Лясковец, чийто баща е терзия.

По същото време български младежи се учат и в други селища на Сръбското княжество. В Зайчар през учебната 1837 - 1938 г. се учи Христо Илиев (Ристу Илиевич) от Видин, в Неготин - Стефан Кръстев (Стефан Крестич), също от Видин. В Белград учи Димитър Стефанов (Димитрия Стефанович) "из Бугарске".

Естествено е децата на българските емигранти в Сърбия да се учат в страната, да получават висше образование в чужбина и да се вливат в културно-просветния, политическия и стопанския живот на втората си родина, но поради сърбизирането им, включително и на техните имена, те трудно се откриват, особено тези, които са родени в Сърбия. Във всички случаи обаче за изявите си в живота на Сърбия те са задължени на образованието си.